

meget af. Jeg har kendt en Konditor, som var saa stolt af sine Kagemænd og Dragantprydelser, at han ikke stak op for Thorvaldsen. Denne Selvfølelse har baaret de gamle Laugsmestre, den var af det gode. De følte sig som Mestre, som Kunstnere; indenfor deres Stand følte de sig lykkelige. De stod paa Højden af, hvad der kunde naas, naar de var dygtige i deres Haandværk, var Mestre.

Hvem husker ikke Kobbersmeden i Genboerne, en af de smukkeste Skikkelser vor Litteratur ejer fra den gamle Laugstid.

Løjtnant von Buddinge føler sig usikker og genert i Studentens Nærværelse, og vil sætte ondt for ham hos Smith; „han vil gøre Nar af Dem“, siger han. Men Kobbersmeden svarer roligt: „Der er ingen, der gør Nar af mig. Hvad skulde de ogsaa gøre Nar af“, — og heri har han Ret, der er ikke noget at gøre Nar af hos en Mand, som forstaar sit Fag og ikke vil give sig ud for andet, end det han er.

Vor Tid, som har nedbrudt alle Skranker, lader ikke Skomageren blive ved sin Læst, og Mesteren er ikke tilfreds med de Laurbær, han kan høste i sit Fag, højere op, videre frem; Direktør, det er straks noget mere, og Resultatet er, at der er meget faa Mestre tilbage i dette Ords gode, gamle Betydning. Men her er virkelig en ledig Plads for Kvinder med Lyst og Evner. Paa mangfoldige Omraader, hvor Smag og Arrangementstalent spiller en Rolle, vil Kvinder have et Forspring for Gennemsnittet af Mænd. Men kan hun ikke sætte sit Maal i selve Gerningen, skabe sig et Erhverv og en Livsgerning, hvori hun kan faa Plads for sine Talenter og Brug for sine Evner, vil hun, kort sagt, kun lave sig en Forretning, saa anser jeg det som en Omvej for Kvinder at lære et Haandværk. Til Forretningslivet har Kvinder mange Egenskaber, særlig til Handelsvirksomhed, som hun ved at udnytte langt lettere kan gøre frugtbringende end sine Armuskler.

Hvad jeg frem for alt ikke vilde ønske, men sikkert heller ikke behøver at frygte, det er, at det skulde blive Mode for Kvinder at søge Uddannelse som Haandværkere; jeg tror, Skuffelserne vilde blive for mange. Faa vilde naa frem til en Stilling, de ikke lettere kunde have naaet ad de Baner, hvor Kvindearbejde naturligt falder. Men jeg følger med Interesse ethvert Arbejde, enhver Bestræbelse, som søger at finde Veje for kvindeligt Selverhverv under Former, der kan udvikle og uddybe et selvstændigt nyt Kvindeideal.

Det er min Overbevisning, at kun ved at give Plads for Undtagelserne, ved at nedbryde alle Skranker, som hindrer